RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 234.775 van 19 mei 2016
in de zaak A. 218.157/VII-39.584.

In zake : het AZ SINT-LUCAS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Gendt
kantoor houdend te 3000 Leuven
Sint-Geertruiabdij 8, bus 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 januari 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 9 november 2015 tot vaststelling van nadere regelen in verband met het aantal bijkomende bedden die erkend en in gebruik mogen worden genomen in diensten neuro-psychiatrie voor observatie en behandeling van volwassen patiënten (kenletter A) in algemene ziekenhuizen (B.S. 23.11.2015).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Jozef Stevens heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 april 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raf Giagnacovo, die loco advocaat Tom De Gendt verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Anthony Poppe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het bestreden besluit bepaalt dat het aantal op het ogenblik van de bekendmaking van het besluit erkende en in gebruik genomen bedden in diensten neuropsychiatrie voor observatie en behandeling van volwassen patiënten (kenletter A) in algemene ziekenhuizen, per dienst en per ziekenhuis, niet mag worden verhoogd.

Het vindt rechtsgrond in artikel 45, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen. Krachtens deze bepaling kan de Koning nadere regels bepalen in verband met het aantal bijkomende bedden die, in door Hem aangewezen soorten van ziekenhuisdiensten, erkend en in gebruik genomen kunnen worden.

3.2. De verzoekende partij dient op 8 juli 2015 een aanvraag in voor het verkrijgen van een planningsvergunning voor de oprichting van 8 a-bedden door reconversie van 8 C- naar 6 A- en vervolgens naar 8 a-bedden.

Op 30 juli 2015 verleent het Agentschap Zorg & Gezondheid een vergunning tot opname in de programmatie van 8 a(d)-plaatsen in het Algemeen Ziekenhuis Sint-Lucas mits afbouw van 8 C-bedden vanaf 8 juli 2015. Met een brief van 23 december 2015 deelt de minister van Volksgezondheid mee dat sedert 23 november 2015 een moratorium van kracht is op bedden in diensten neuro-psychiatrie, dat het moratorium eveneens van kracht is op a(d)-bedden en a(n)-bedden en dat dit concreet betekent dat op laatsgenoemde datum het aantal A- en a-bedden wordt bevroren, dat er per ziekenhuis en per dienst geen zulke bedden kunnen bijkomen, en dat de erkenningsaanvraag van de verzoekende partij in tegenspraak is met dit moratorium.

IV. Voorwaarden van de vordering tot schorsing

4. Luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de beslissing prima facie kan verantwoorden.

Spoedeisendheid

Standpunt van de verzoekende partij

5. De verzoekende partij zet met betrekking tot de spoedeisendheid het volgende uiteen:

"Verzoekende partij is benadeeld door het onverwachte bestreden besluit, in

het bijzonder door de al even onverwachte interpretatie van de minister van sociale zaken en volksgezondheid die het bestreden besluit toepasselijk beschouwd op a(d)-bedden en verzoekende partij pas toekwam op 28 december 2015. Door het bestreden besluit kan verzoekende partij de door haar geplande, voorbereide en voor de kwaliteit van haar psychiatrische zorg noodzakelijke a(d)-bedden - die in principe vanaf 1 december 2015 in gebruik zouden zijn genomen - niet door de Vlaamse overheid erkend en de federale overheid gefinancierd krijgen voor uitbating. Dit gebeurde eigenlijk nagenoeg van vandaag op morgen door de publicatie van het koninklijk besluit van 9 november 2015, waaraan de minister van sociale zaken en volksgezondheid bij brief van 23 december 2015 een strikte interpretatie gaf. Er is geen overgangsregeling bepaald voor diensten die reeds een planningsvergunning verkregen. Door het voorafgaand advies van de nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling erkenning en programmatie onrechtmatig niet te vragen, is verzoekster ook daar de mogelijkheid ontzegd om op enige wijze kennis te krijgen.

Dit heeft uiteraard verstrekkende gevolgen voor de financiële situatie van verzoekende partij, die niet alleen de noodzakelijke verbouwingen uitvoerde maar intussen ook als een goede huisvader die verantwoordelijk is voor de exploitatie van een ziekenhuis met dergelijke dienstverlening intussen ook gespecialiseerde medewerkers aanwierf en patiënten via intakegesprekken selecteerde en alzo - rechtmatige, maar klaarblijkelijk onterechte - verwachtingen bij die patiënten creëerde.

Doordat zij deze erkenning niet verkrijgt, kan zij ook niet anders dan deze medewerkers terug te ontslaan of te werk te stellen op een andere locatie waarvoor de medewerkers niet kozen en/of opgeleid zijn.

Patiënten zullen op hun beurt te horen krijgen dat zij terugvallen op een volledige hospitalisatie of een minder kwalitatieve ambulante zorg, hetgeen voor deze specifieke doelgroep patiënten een grote impact heeft.

Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit aan verzoekende partij een ernstig nadeel berokkent dat zich voordoet vooraleer de eventuele vernietiging zou tussenkomen en waardoor het verzoekschrift tot vernietiging verzoekende partij derhalve niet efficiënt kan behoeden en het nadeel niet meer volledig kan worden hersteld via of na een vernietiging. Het nadeel dat in hoofde van verzoekende partij wordt teweeggebracht is dan ook zeer ernstig en moeilijk volledig herstelbaar".

Beoordeling

6. Een zaak is spoedeisend en dus vatbaar voor beoordeling in kort geding, zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt. Bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne kan worden opgelost.

Van een verzoekende partij wordt verwacht dat zij aan de zaak eigen, specifieke gegevens bijbrengt die in concreto aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De ingeroepen nadelen moeten een persoonlijk karakter hebben. Beweerde gevolgen voor anderen, zoals de personeelsleden of patiënten, kunnen de spoedeisendheid bijgevolg niet aantonen.

Opdat een financieel nadeel een gebeurlijke schorsing zou kunnen verantwoorden, moet de omvang van die aard zijn dat de verzoekende partij de duur die een annulatieprocedure in beslag neemt, niet zal kunnen overbruggen.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat wanneer het bestreden besluit niet wordt geschorst, zij in een dermate moeilijke financiële positie dreigt terecht te komen dat zij dit nadeel in afwachting van een uitspraak over het beroep tot nietigverklaring niet zou kunnen dragen.

De spoedeisendheid wordt niet aangetoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien mei tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad
Peter Sourbron	staatsraad,

bijgestaan door

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Eric Brewaeys**